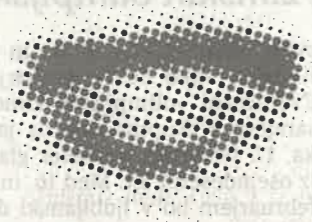

Boštjan Drinovec: Opazovalna postaja K23 Kibla, Maribor/○○○○○

Sodobna likovna oziroma vizualna produkcija se v kratkih intervalih spoprijema z različnimi pozicioniranjem, stiki in prelomi, ki so neredko diametralno nasprotni. Zmenjujejo se estetska samozadostnost ter izrazita narativna teznost, hermetična kompleksnost in potenciran minimalizem, ekskluzivna izolacija in interaktivnost, odnos med poljem umetnosti in zunajkulturno realnostjo, tako imenovano valorizirano hierarhično strukturirano kulturo in arbitrarnim profanim prostorom, med reprezentacijo in prezentacijo ter ne nazadnje tudi stvarno ali navidezno angažiranostjo ter izpostavljenostjo neutilitarnosti.

Na določen način se vsi ti pristopi in fenomeni prepletajo v opusu kiparja Boštjana Drinovca, ki se v mariborskem multimedijem centru Kibla predstavlja z razstavo *Opazovalna postaja K23*. Na prvi pogled gre za princip klasičnih mobilov iz nabora kinetične umetnosti, ki jih poznamo že več kot pol stoletja, torej preskok objekta iz statičnosti v dinamično gibanje. Še zlasti, ker imamo tudi tukaj opraviti z nekaterimi klasičnimi pogonskimi viri, kot je veter – koncept avtor pravzaprav opredeljuje kot vizualizacijo vetra in zračnih tokov –, elementov elektronike, optične kinetike, robotike in kibernetike je le za vzorec, bolj kot participaciji gledalca

V očesu

služi kot simulacija delovanja modulov, ki so sicer primarno namenjeni umestitvi v zunanji prostor in ne v galerijske interiere.

Drinovec se rad poigrava s stroji in robotiko, med bolj eksplicitne primere nedvomno sodi njegov projekt *Möbiusov trak* pred leti v portoroškem razstavišču Montfort, ki je sodil v nabor industrijskih instalacij. Vendar je šlo tam predvsem za ironično programiranje industrijskega robota kot sinonima za sizifovsko delo z jalovimi repetitivnimi gibi, tukaj pa imamo opraviti z objekti, ki zgolj navzven manifestirajo svojo fiktivno utilitarnost. Označeni so sicer kot svojevrstne meteorološke postaje, vendar je to bolj manipulativna oznaka, saj seveda ne gre za instrumente z določeno funkcijo, ki bi bili sposobni empiričnih meritev, temveč za mobile, ki na različne meteorološke pojave zgolj arbitrarno reagirajo, torej gre predvsem za igro z naravnimi

elementi in ne za njihovo detekcijo, analizo in vrednotenje.

Nič kaj posebej novega, vendar to seveda ni slabo, načeloma se lahko strinjamo s tezo, da je novo vedno sestavljeno iz navezav, modifikacij in interpretacij ali potencialnih negacij obstoječega. Danes imamo pač oprava predvsem z variacijami na temo, saj je ob vsej umetniški hiperprodukciji naš kulturni spomin v veliki meri kodificiran. Objekte v *Opazovalni postaji K23* loči od sorodnih projektov, pri katerih sta v ospredju predvsem aktivistični angažma ter uporaba poljubne, neredko tudi *junk* tehnologije, ki je izpostavljena v vsej svoji surovi, goli pojavnosti in se manifestativno odreka estetskim razsežnostim, njihova perfekcionistična zasnova.

V tem pogledu so skulpture ne glede na svojo iluzorno namembnost ali procesualnost in dinamiko same po sebi zaokrožena in sklenjena umetniška dela. Drinovca odlikuje natančno, tako rekoč inženirsko delo, s precizno strukturiranimi in kalibriranimi kinetičnimi moduli, ki ohranjajo danes skoraj degradirano vrednost obvladovanja rokodelskega obrtnega znanja, predvsem pa kljub omenjenim minornim elementom elektronike in kibernetike ob vsej današnji fascinaciji s sodobnimi tehnologijami stavijo na mehaniko. Tukaj je še izbira

bolj žlahtnega materiala, torej nerjavečega jekla, skratka ne glede na poljubne vsebinske ali celo anekdotične interpretacije so to samostojni artefakti, ki pravzaprav ne potrebujejo še specifičnega pojasnila o njihovi potencialni alternativni rabi in namenu.

Seveda je mogoče potegniti vzporednice z danes najbolj popularnimi narativi takšnega ali drugačnega družbenega angažmaja, predvsem določenega okoljevarstvenega akcenta, vendar je to seveda samostojna odločitev gledalca. Današnja likovna ozi-

roma vizualna umetniška produkcija se v veliki meri deli na razkolu med primarnostjo bodisi forme bodisi vsebine, kar pogosto vodi v potencirano stopnjevanje avre umetniškega dela ali pa v njegovo potencirano brisanje in profanizacijo. Drinovec z *Opazo-*

valno postajo K23 to pogosto nepotrebno dualnost presega oziroma enakovredno figurira v obeh poljih, kar je danes prej izjema kot pravilo.

Na ogled do 20. januarja.

PETER RAK

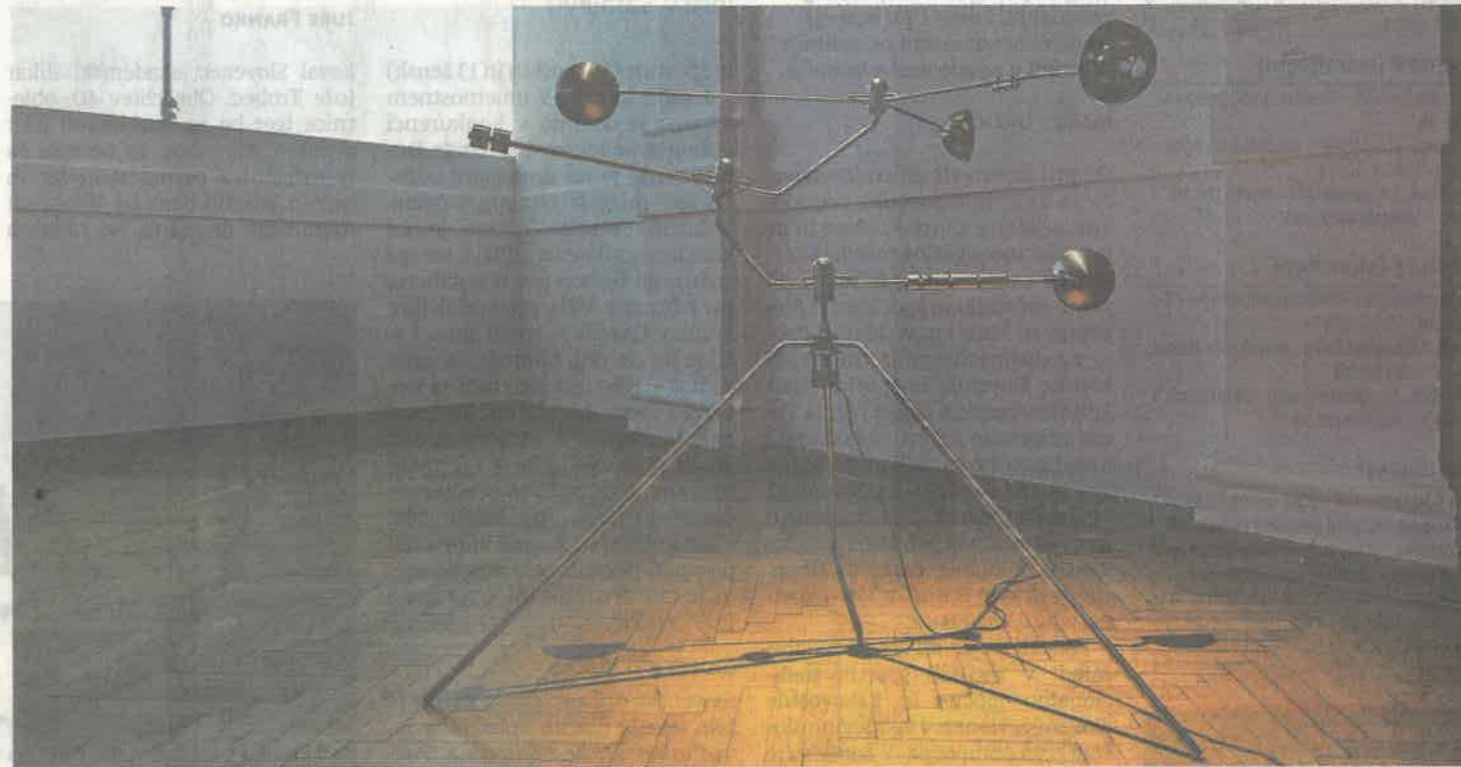

FOTO JANEZ KLENOVŠEK

Delo, 11. 1. 2024, str. 17